Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 4	15. Februar 1911	60. Aargang

Et velgjørende Exempel paa Upartiskhed.

Midt imellem alle de bitre Angreb og ondskabsfulde Beskyldninger, som „Mormonerne" ere udsatte for fra det engelske Folks Side, ville nogle venlige og upartiske Ord altid virke velgjørende. „Løgn kan rejse Verden om, inden Sandheden faar sine Sandaler paa", siger et gammelt Ordsprog; men Sandheden vil dog alligevel sejre. Det store Sidste-Dages Værk vil derfor ogsaa sejre og triumfere over alle Hindringer, netop fordi det er Sandhed.

I alle civiliserede Nationer findes der virkelig Mænd og Kvinder, som ere fuldkommen bepantsrede mod Alt, hvad der kaldes „den offentlige Mening", som almindeligvis er fremkaldt af ansvarsløse Personer. Men Antallet af disse „Upartiskhedens Apostle" er dog i Reglen stort nok til at holde Massernes Puls noget nær det normale. Ved deres Indflydelse holdes det hensynsløse og ødelæggende Element i Tømme. Disse Mænd ere medbestemmende ved Bedømmelsen af Nationernes Civilisation. De have været medvirkende til de Fremskridt, der ere gjorte; de have sat sig Idealer, og de have ført et korrekt Levned; Afgjørelsen af de mest betydningsfulde Spørgsmaal bliver derfor ogsaa til Slutning lagt i deres Hænder. Som Exempel paa et saadant Frisind, en saadan Tolerance og Retfærdighed gjengive vi her, hvad Mr. H. Cherry Jones af et Packing-Case Manufakturkompagni i Belfast, Irland, skriver til „The Belfast Evening Telegraph" for 3. Januar d. A.:

„Tolv Maaneders Rundrejse i Utah, „Mormonernes Land", har lært

mig mange Ting om en højst besynderlig Civilisation. I tidligere Dage havde jeg den Opfattelse, at Mormonismen var ensbetydende med Polygami, og at det at være Mormon hovedsagelig bestod i at have et Harem fyldt med mange Hustruer og Elskerinder. Nu har jeg erfaret, at saaledes er det ikke. Mormonfolket er et fremadskridende Folk, intelligente og aldeles ikke religiøse Fanatikere. Deres Mormons Bog er en Bog, hvis Lærdomme og Moral ere overensstemmende med det Nye Testamente, og den lærer, at Kristus er vor Saligheds Klippe.

Kort Tid før mit Besøg i Utah havde jeg den Glæde at møde Mrs. Susa Young Gates, en af den store Brigham Youngs Døtre, ved den kvindelige Stemmerets Konvention i Washington. Omtrent et Dusin Kvinder udgjorde sammen med hende Delegationen fra Utah, og saavel i personligt Ydre som i Intelligens stode de sikkert i forreste Række blandt de Delegerede. De syntes at besidde en værdig Bevidsthed om, at de repræsenterede en Stat, hvor Mændene vare saa liberale, at de vare villige til at virke for, at Kvinderne kunde faa Ret baade til at stemme og til at beklæde Embeder. Den Interesse, som vaktes hos mig ved mit Møde med disse Kvinder og mine Observationer angaaende dem, gjorde, at jeg besluttede at foretage en Undersøgelse af deres Familieliv og Omgivelser i deres Bjergehjem. Jeg var heldig nok til at faa et Anbefalingsbrev til Kirkens nuværende Overhoved, Joseph F. Smith, som er en Nevø af Profeten Joseph Smith, Mormonkirkens Grundlægger. Men hvor snart sandt jeg ikke, at jeg var fuldstændig uvidende angaaende Flerkoneriet! Jeg havde den gængse Opfattelse, at enhver mandlig Mormon kunde have flere Hustruer efter eget Tykke og Behag; men Senator Smoot, en af de tolv Apostle i Mormonkirken, bragte mig snart bort fra denne Misforstaaelse ved at oplyse mig om, at i tidligere Tider, da Polygamiet praktiseredes, maatte en Mand, naar han vilde gifte sig med mere end een Kvinde, søge Kirkens Tilladelse dertil, og denne blev kun givet til Saadanne, som besad en høj moralsk Karakter baade fysisk og mentalt, og som vare saaledes stillede i pekuniær Henseende, at de kunde paatage sig de forøgede Byrder og det forøgede Ansvar, som en større Familie fører med sig. Det fortælles, at Brigham Young, naar han afviste en Ansøgning desangaaende, venligt, men bestemt sagde: „Det gjør mig ondt for dig, men din Stilling tillader ikke et saadant Skridt". Manifestet, der fremkom i 1890 og blev vedtaget af hele Kirken, standsede al videre Ægteskab af den Natur, fordi det blev anset som et direkte Brud paa Landets vedtagne Love.

Jeg drager ikke mine Slutninger fra nogle enkelte fremragende Mormoners Udtalelser, som om jeg ønskede at forsvare denne Praxis; men jeg ønsker kun at meddele mine Jagttagelser fra et Aars Ophold iblandt dem i forskjellige Dele af deres Land. Jeg ønsker ikke at blive forstaaet, som om jeg ønskede at forsvare Polygami, men det er en

uomstødelig Kjendsgjerning, at Folkets Ledere som Statens Guvernør, Senator Smoot, Kultusministeren, Normalskolens Superintendent og næsten alle de øvrige af Utahs ledende Mænd ere Børn af polygamiske Familier. Alle disse Mænd, med hvem jeg havde Lejlighed til at tale, nævnede deres Faders Hustruer samt deres egen Moder med Kjærlighed og Agtelse. Dette var mere, end jeg fuldtud kunde fatte.

Naar en Rejsende kommer igjennem Mormonernes Land og ser de yndige Haver og frodige Marker, indvundne fra den nærliggende amerikanske Ørken, da tvinges han til at yde Erkjendelse og Pris til det Folk, som midt i Bjergregionens vilde og haarde Øde har skabt en Civilisation, hvis Sidestykke ikke kan findes noget andet Sted i Verden. Mange af os føle sig berettigede til snarere at bedømme de Sidste-Dages Hellige efter deres Optræden nu eller efter deres Pionerers Heltebedrifter end efter deres tidligere og nuværende Tro. Dette er maaske en altfor liberal Synsmaade for de almindelige ortodxe Præster, som nu bo i Salt Lake City. En patriarkalsk udseende gammel Herre, som fulgte mig paa flere Besøg i det sydlige Utah, talte ofte dybt bevæget om dette Spørgsmaal og beklagede oprigtigt, at saa mange Mænd, som kun have een Hustru, ikke engang ere tro mod hende, medens han havde havt tre og været trofast mod dem alle hele sit Liv.

Mormonfolket optager ingen Pengekollekt ved deres Møder. Fremmede ere altid velkomne.

Mormonismen har ogsaa sine kommercielle og materielle Sider, hvilket yder dens Modstandere rig Lejlighed til uvenlig Kritik. Kirken kontrollerer saaledes de store Sukkerfabrikker i Utah og Idaho, hvis Omsætning beløber sig til mange Millioner Dollars, og Uld- og Bomuldsvarefabrikker samt „Zions Co-operative Mercantile Institution", et andet Million-Dollars-Foretagende, samt desuden Salt Lake Theater; før ejede den ogsaa Saltair Pavillon, Utahs største Badested.

Utah har ingen Almisselemmer eller Betlere og meget faa Ledighængere. De trængende Gamle eller andre uheldigt stillede sørger Kirken for. Det har altid været en Hovedlærdom hos de Sidste-Dages Hellige, at en Religion, som ikke magter at frelse Folk timeligt og gjøre dem selvhjælpende og lykkelige her, ikke kan sørge for deres aandelige Frelse og Ophøjelse i det Liv, som kommer herefter. Det gamle jødiske Tiendesystem gjælder hos Mormonerne, og hver Mormon har en moralsk Forpligtelse til at yde en Tiendedel af sine Indtægter til Kirken. Præsteskabet faar Intet eller kun meget lidet som Løn for sine Tjenester, og Missionærerne bestride selv alle deres Udgifter. En Missionærs Tjenestetid er fra 2 til 3 Aar. Jeg mødte en af deres unge Mænd i Alaska for en Tid siden, og da jeg senere kom til det sydlige Utah, besøgte jeg hans Familie, af hvem jeg blev modtaget med et hjerteligt Velkommen. To af hans Søstre vare netop hjemkomne fra Europa, hvor de havde

studeret Musik, og de dannede i Sandhed en forunderlig Kontrast til det øde Land, hvori de levede. De vare intelligente og velopdragne, og de bevægede sig med en Ynde, der vilde pryde en hvilkensomhelst Selskabssal.

Mormonerne ere Venner og Befordrere af Lærdom. De Hellige selv anse Frelse og Salighed ved Jesu Forsoning som en Følge af Lærdom og Uddannelse. Joseph Smith lærte, at Kundskab er et Middel til evig Fremgang, og at det er umuligt for en Mand at frelses i Uvidenhed. Enhver frelses netop i Forhold til sin Kundskab. „Herrens Herlighed er Intelligens"; dette var Joseph Smiths Valgsprog. Jeg tror, at Mormonismen existerer paa Grund af det Gode, den udretter, ligesom enhver Gren eller ethvert Skud af den store Kristendom.

Maaske er det den største Nydelse for Turister, der gjæste Utah, at besøge den store Saltsø, Amerikas døde Hav. Søen indeholder en Femtedel Salt. Den er beliggende omtrent 20 engl. Mile fra Staden. En Jernbane, som tilhører Mormonerne, befordrer Trafikken dertil i Badetiden. Da jeg var der sidste Foraar, var Saisonen endnu ikke helt begyndt; men Kompagniets Præsident stillede venligst et Specialtog til min Raadighed, saa at jeg kunde besøge den smukke Pavillon og nyde et Bad i det tætte Vand. Jeg vilde svømme, men kunde ikke; jeg kunde ikke synke dybt nok dertil. Medens jeg laa paa Ryggen, forsøgte jeg forgjæves at holde mine Fødder i Vandet. Et af de mest fornøjelige Syn i Verden er derfor det, man nyder ved et Besøg til den store Saltsø i Utah. En Mand, som rigtig vil nyde Livet der, kan tænde en Cigar, sidde i Vandet og fæste et Sejl til sine Fødder; naar han saa holder Rebet i sine Hænder, kan han sejle, hvorhen Vinden driver ham. Aldrig har jeg følt mig saa behagelig tilmode, som da jeg halvt skjult i Vandet sad i en bekvem Stilling og røg min Cigar. Som et Hele har Utah mange Trækplastre for den Rejsende og for Forretningsmanden. Salt Lake City giver den frisindede og uhildede Jagttager rig Anledning til at studere sande økonomiske, sociale og kulturelle Forhold, og dette var i Sandhed en Overraskelse for mig; Stadens brede Gader, dens smukke Forretningshuse, dens hyggelige Hjem og dens krystalklare Vand paa begge Sider af Gaderne ere iøjnefaldende og tiltalende Beviser paa en ejendommelig og dejlig By.

H. Cherry Jones,
Jones Bros. & Daly, Ltd.,
Ormean Avenue, Belfast."

Mr. Jones' Fremstilling af sine Oplevelser i Amerika, inclusive dem i Alaska, viser, at han er en Mand, som forstaar at rejse, og følgelig er han vel skikket til at bedømme Folk og sammenligne Moral og Sæder blandt dem.

Nedenstaaende værdifulde Omtale af vort Folk fandtes som ledende Redaktionsartikel i „Los Angeles Times" for 10. Januar d. A. Dette Blad er et af de største paa Stillehavskysten, og paa Grund af dets uafhængige og frisindede Karakter fortjener dets upartiske Dom særlig Opmærksomhed.

„Alle Selskaber for Co-operation (Samvirken), som vare organiserede efter Eduard Bellamys Plan med Hensyn til kommunistisk Ejendomsret til individuel Industri, ere forfejlede. Fourierisme, Brook-Farm, Dale Owens Experiment saavel som den bekjendte Dowie fik alle en daarlig Slutning. Det eneste virkningsfulde System for Co-operation for baade Produktion og Deling er det, som anvendes hos Mormonfolket. Der er det Individet tilladt at beholde Resultatet af sin Industri, kun med Forpligtelse til at betale en „Kommuneskat", der kaldes Tiende.

Mormonfolkets store Held i at producere og samle Rigdomme kan med Rette tilskrives Brigham Youngs System; thi til Trods for hans religiøse Excentriciteter var han en uopnaaelig Mester som industriel Organisator og Leder. Mormonerne ere virkelige Pionerer af Stillehavskysten, thi før Kaliforniens Erobring, da Utah endnu tilhørte Mexico, kom de til Bredden af Amerikas døde Hav og oprejste Kobberslangen i Ørken. Omgivne af en ekkoløs og lydløs Dødsstilhed, med dens Morgenguld og vidunderlige Solnedgang, plantede de der deres Tros Standard i Ørken og sendte dens Herolder ud i Kristendommen. De følte sig sikre mod menneskelig Indblanding; thi Ufrugtbarhed omringede dem, Isolation vaagede over dem, og deres Ubetydelighed beskyttede dem. Bentons Drøm om en ny banet Vej til Indien havde endnu ikke forstyrret den dødlignende Stilhed, som slumrede i Bjergenes Kamre, men Montezumas taagegraa Scepter svingedes effektløst over Mormonfolkets Hvilested.

Hvert Aar efter, at de havde nedsat sig, kom en Flok Tilhængere af denne besynderlige Sekt fra alle Dele af det saxoniske Europa og forøgede deres Tal. De vare Individer, som vendte Ryggen til den saakaldte Civilisation med dens Velsignelser og Forbandelser og bosatte sig i et Land, som, hvis de ikke havde opdyrket det, i 25 Aar længer vilde have ligget i den samme Tilstand, som det havde fra Skabelsens Morgen, med et trøsteløst Øde paa sin Pande og fuldstændig Ensomhed paa sit brændende Bryst. Men ved Taalmodighed og Industri løftede dette fordrevne og hadede Folk Forbandelsens Slør fra Landet. De forvandlede Ørken til smilende Grønsvær; de draperede solbrændte Bidder med bugnende Frugthaver og tøjlede den pustende og vilde Strøm til Arbejdets Hjul. Intet andet Sted har Historien et Sidestykke; hvor findes der en Kolonie af samme Alder, mere flittig, mere rig og velstaaende, mere kraftig og mere selvhjælpende end netop Mormonfolket? Der, hvor en Gang den amerikanske Ørkens Hjerte slog, have de nu

bygget store Byer med alle moderne Forbedringer og Bekvemmeligheder. De have en sammenhængende Kjæde af trivelige Byer og rige Marker, der strække sig igjennem fem Breddegrader.

Deres Finanssystem overgaar alle andre Systemer, og deres co-operative System er det mest fuldkomne i Historien. Almindeligt Arbejde indbyder Kapital, og Kapitalen igjen sikrer Arbejde andre Steder i Verden; men i Utah kan man se det Fænomen, at Velstand kan erhverves uafhængigt af indskudt Kapital, kommercielle Forudsætninger eller naturlige Resourcer; thi det maa vel erindres, at Utah var naaet frem til en betydelig Industri, længe før et Pund af værdifuld Erts var bleven løftet ud af dens Leje. Ligesom Kilkenny Kattene, der syntes at leve ved, at den ene spiste den anden, og dog blev hver Kat federe derved, synes Mormonfolket at blive rigt ved deres gjensidige Samarbejde.

Dette Folk — fattige og fordrevne, uden Resourcer, fremmede for Opfindelser, ulærde i Kunst, uden farbare Vande til at sætte sig i Forbindelse med Havet, i mange Aar uden Jernbaneforbindelse med Forretningsverdenen, blottede for Alt uden Arbejdslyst — havde i 25 Aar opført et Bygværk af Velstand og Tillid, der har tiltvunget sig Chicagos og San Franciscos Opmærksomhed og Respekt, saa at de have kappedes om at indlades gjennem dets Porte, og Refleksen af dets glimrende Sider brød ind til den kommercielle Taage af det vældige London. Lad nu dem, der kunne, løse denne politisk-økonomiske Gaade! Vi fremstille den kun.

Som Kommentar til Foranstaaende siger vort Blad „Deseret News" for 13. Januar paa sin beskedne Vis: „Jo, de Sidste-Dages Hellige kom til Utah for at bygge et Borgersamfund, hvor Religionsfrihed, Retfærdighed, Ret og Dyd skulde raade. Og netop fordi dette var deres første og største Hensigt, velsignede Gud Landet og deres Gjerning, og de trivedes. Dette er den korrekte Løsning af „Gaaden". Naar vi overveje, hvem de ere, som omtale dette Folk og dets Arbejde ilde, saa finde vi næsten uden Undtagelse, at det ikke er respektable Mænd og Kvinder, men religiøse Bigotter og moralsk perverse Individer af den laveste Slags."

Mill. Star.

Tankesprog.

Jeg længes bort, hvor jeg sad saa tidt
Ved Vandfaldet fjernt i Skoven.
Der kives man ikke om Mit og Dit.
Vandet, der falder, er lige frit
Som Jorden og Luften foroven.

Dinesen.

En Julegave.

For Søndagsskolen var der Julefest,
I Byen var der Fryd udi hvert Hjerte;
De Smaa og Store, hver som buden Gjæst,
Ej tænkte mer paa Andres Sorg og Smerte.
Et yndigt Træ behængt med saadan Frugt,
Som Julenissen bedst forstaar at sanke,
Stod oplyst, prydet glimrende og smukt,
Og Børnevrimmel udenom dets Skranke.

Der hænger Dukker — store Børn og smaa,
Der hænger Trommer, Sprællemænd og Fløjter,
Og Hundredvis af Smaating for de Smaa, —
For større Drenge Bøger, Slæder, Skøjter.
Der bliver Trækning — en Gevinst for hver
Elev, som flittigst kom til Søndagsskolen;
Der bliver Jubel, blandt de Smaa især,
Med Raaben, Blæsen, Piben, Tuden, Skraalen.

En Moder sender sine Ni derhen,
At glædes, medens selv hun ligger hjemme
Bekymret i sit Sind — saa syg igjen,
Med Suk og Længsel dybt i Hjertets Gjemme.
Hvad skete der? — En lille Engel sød
Kom til vort Hjem — fra Himlen nys nedstegen;
Ved Moder lagdes den paa Puden blød, —
En Julegave — den var Moders egen.

Nu alle muntre Sjæle komme hjem;
Nu er der Fryd udi vor lille Bolig.
Den lille Himmelgjæst nu bringes frem,
Den ser sig om for første Gang — fortrolig.
Og mangt et Kys da trykkes paa dens Kind;
Der gjættes om, hvad Navn den mon skal have;
Hos Moder dog den strax maa puttes ind;
Hun fik den allerbedste Julegave.

Frederick Christensen.

Faste og dens Hensigt.

Faste er ikke en ny Ting blandt Guds Børn; allerede i tidligere Dage var det i Østerland en Bodsøvelse, som man paatog sig dels efter Modgang, dels naar Fare truede. Men efter Udlændigheden holdtes der andre Fastedage, saaledes i den femte Maaned i Anledning af Templets og Jerusalems Ødelæggelse. Overordentlige Fastedage afholdtes i Reglen, naar man havde lidt Nederlag overfor Fjender, og de anvendtes da tillige som Bededage, hvor man anraabte Herren om Bistand til et Foretagende eller om Frelse fra en foreſtaaende Fare. I den apostoliske Kirke var Faſten en af de Trosøvelser, man hyppigt iagttog. Saaledes siges der om Johannes' Disciple, at de faſtede meget, medens Jesu Disciple ikke faſtede saa meget, medens han var hos dem. Selv faſtede han i 40 Dage, inden han paabegyndte sin direkte Læregjerning, og han har visselig belært sine Tilhængere om Vigtigheden og Betydningen af Faſten; thi da hans Disciple ved en vis Lejlighed spurgte ham, hvorfor de ikke kunde uddrive Djævle, svarede han: „Dette Slags kan ikke drives ud ved Noget, uden ved Bøn og Faſte."

Ligeledes siger han til dem: „Naar I faſte, da ser ikke bedrøvede ud som Hjenskalkene; thi de forvende deres Ansigt, paa det Menneskene kunne se dem faſte; sandelig siger jeg eder: De have deres Løn borte." Heraf fremgaar det, at Faſten stod i Forbindelse med en vis mental Tilstand, der fremkaldtes ved de ydre fysiske Forhold, som fremkom ved, at Legemet ikke fik Føde. Føde er for Legemet, hvad Ild er for Dampkjedlen: Livs- og Virkningsagitatoren. Overdreven Nydelse af Mad og Drikke kaldes Fraadseri og ligestilles med Drukkenskab. En Mand, hvis „Gud er Bugen", er fysisk ingen handlekraftig Mand, og mentalt er han slap og dorsk; hans aandelige Niveau er ikke højere end hans Ædelyst. Derved bliver Aanden Legemets Tjener, hvorimod Legemet skulde være Aandens underdanige Tjener.

Overnaturlige Resultater frembringes ved Lydighed mod naturlige Love; men fordi Kjødet strider imod Aanden, og Aanden strider imod Kjødet, er det nødvendigt, at Aanden vinder Sejr, da den modtager sine Paavirkninger fra en højere og mere intelligent Sfære end fra de Elementer, der danne Kjød, Ben og Blod, og det kan frembringes i større eller mindre Grad, naar man med ædel Villiekraft gjør en eller anden Forsagelse eller Opofrelse; de latente Kræfter, der ellers slumre, vækkes til Live, og en Sjæl med Tro paa et højere og usynligt Væsen — en kjærlig og almægtig Fader i Himmelen — vil være mere pas-

sende baade til at bede og til at modtage end den, der aldrig viser sig selv eller sin Gud noget større Hensyn end at tilfredsstille ethvert dyrisk Instinkt, som ofte fejlagtigt kaldes „Natur".

Blandt de Sidste-Dages Hellige har Bøn og Faste altid været kjendt og praktiseret. Hver trofast Hellig vil, saa ofte han føler Trang til at komme nærmere til sin Gud, til at faa et inderligt Begjær opfyldt, en Bøn hørt eller forøget Haab og Tro, berede sig ved Faste og Bøn. For hele Kirken er en Dag i hver Maaned helliget, der kaldes Fastedag. Paa denne ville alle, som føle Trang dertil, komme sammen og deltage i det hellige Ihukommelsesmaaltid, bære deres Vidnesbyrd om Guds Godhed og Naade mod dem og i Sang, Bøn og Tale prise hans Navn; hvor mange af os have ikke nydt en Pintsefest af Aandens Udgydelse i rigt Maal, medens Tungemaalsgaven og Profetiens Gave har glædet hvert Hjerte i Forsamlingen.

I Forbindelse hermed staar det ogsaa, at vi paa den Dag specielt mindes de Fattige og Lidende i vor Midte. Værdien af det, vi ellers vilde have nydt, overlade vi i Menighedsforstanderens Hænder, for at han kan have Noget at tildele dem, som ofte ufrivilligt maa faste, og dette bliver saa et sandt Kjærlighedsmaaltid, og det forøger Glæden hos dem, der frembære disse Gaver. Paa denne Dage bør vi ogsaa besøge vore syge Søskende og Venner i deres Hjem eller paa Hospitalerne og derved udføre sympatetiske og barmhjertige Engles Mission. Naar vi gjøre Godt mod Andre, gjøre vi hundrede Gange mere Godt mod os selv.

Ved Fastedag forstaas, at man fra Lørdag Aften til Søndag Aften afstaar fra al Føde i Form af Mad og Drikke og i al den Tid omgaas med gode alvorlige og hellige Følelser og Betragtninger uden derfor at se bedrøvede og elendige ud.

Alle Guds Love ere vise og baserede paa Fornuft. Der er maaske Individer, hvis svage Legeme og daarlige Helbred forbyder dem at faste, og for dem vil det maaske være til større Skade end Gavn. Maaske en Moder med et diende Barn kan tage Skade ved at faste, og derfor vil det være uvist af hende at gjøre det. Dog bør hun derfor ikke forsømme at erlægge et lignende Fasteoffer som de øvrige. Forældre bør ikke tvinge deres Børn til at faste, naar disse ere uvillige dertil, thi en uvillig Faste er ingen Faste, ligesaa lidt som en paatvungen Skat eller Bøde kan kaldes et Offer.

Vi tilraade alle de Hellige at faste og at bede ofte — ikke alene hver første Søndag i Maaneden, men saa ofte som de føle, at de trænge til Noget, som de ikke selv kunne forskaffe sig. Vi have i Zion Exempel paa, hvorledes hele Byer eller Menigheder have enedes om, at alle Medlemmer skulde faste for derved at opnaa en eller anden Ting af stor og fælles Betydning. Saaledes har det været i vore Forfølgelses Dage og

i Tilfælde af Sygdom, Græshoppeplage eller Indianerurolighedet. Som tillidsfulde Børn have vi ved Forberedelse og Faste i varm og brændende Bøn i Tro, ikke tvivlende, indanket vor Sag for Almagtens Trone og i de fleste Tilfælde opnaaet det, vi ønskede, og have vi ikke opnaaet det, saa have vi i alt Fald modtaget den Trøst, at det var Guds Villie, som skete. Thi vi have altid lagt til: „Din Villie ske, o, Gud, og ikke vor."

Sidste-Dages Hellige! Erindre eders Faste og Bøn.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 11. Februar ankom følgende Ældster fra Zion for at virke som Missionærer i den skandinaviske Mission: Andrew M. Jensen og James H. Christiansen fra Centerfield, Utah, og Carl M. Gjettrup fra Drigs, Idaho.

Beskikkelse. Ældste Andrew M. Jensen er beskikket til at virke i Aalborg Konference, James H. Christiansen i Kjøbenhavns Konference og Carl M. Gjetterup i Aarhus Konference.

Ældste Christen M. Jensen fra Brigham City, Utah, blev den 1. Februar beskikket til at præsidere over Bergens Konference.

Afløsning. Ældste James C. Johnson og James C. Sørensen fra Kristiania Konference, Oliver M. Munk fra Trondhjem og Christen M. Christensen fra Aalborg Konference. Sidstnævnte Broder ankom hertil den 15. September f. A., men maa nu rejse hjem paa Grund af daarligt Helbred; de øvrige tre Brødre ere efter et godt og fuldendt Arbejde hæderligt løste for at vende tilbage til deres Kjære i det fjerne Vest.

Ældste Erastus Johnson, som den 29. Oktober f. A. beskikkedes til at præsidere over Bergens Konference, blev hæderligt afløst fra denne Stilling den 1. Februar med Tilladelse til at besøge Slægtninge i Danmark, indtil han tiltræder sin Hjemrejse i Midten af Marts.

Forflyttelse. Ældste Jacob Jensen, som hidtil har virket i Aalborg Konference, er bleven forflyttet til Kjøbenhavns Konference for der at fortsætte sin Virksomhed.

Paa Gjennemrejse. Doktor G. Teudt med Hustru og Datter have opholdt sig i Kjøbenhavn nogle Dage paa Gjennemrejse til deres Hjem i Salt Lake City efter omtr. 2½ Aars Missionsvirksomhed i Stockholm, Sverige, hvor Br. Teudt ved Siden af sit almindelige Missionsarbejde har dirigeret Stockholms berømte Sangkor, der under hans Ledelse er naaet frem til en betydelig Fuldkommenhed. Søster Emma

Teudt har med stor Hæder og Dygtighed fyldt Pladsen som Translatør og Redaktionssekretær ved det svenske Kirkeorgan »Nordstjärnan«. De havde begge Lejlighed til at tale til en stor og opmærksom Forsamling i vor store Sal Søndag Aften. Vi ønske dem en lykkelig og velsignet Rejse til deres Hjem i Zion, hvor det vil glæde deres mange Venner at byde dem Velkommen, medens deres mange efterladte Venner i disse Lande ville føle Savnet af deres velsignede Virksomhed og behagelige Selskab.

Hjemkommen fra Norge. Missionspræsident Andrew Jenson er nylig hjemkommen fra en tre Ugers Rejse i Norge, hvor han har besøgt alle tre Konferencer. I Trondhjem indsatte han en ny Præsident; ligesaa i Bergen. Han holdt mange Møder og besøgte foruden Kristiania, Trondhjem og Bergen tillige Aalesund. Han fandt Stillingen god allevegne og Fremtidsudsigterne lovende. Ældsterne saavelsom de Hellige bestræbe sig paa at udføre deres Pligter, og til Trods for den Modvillie, som vore Fjender søge at skabe og nære, findes der stadig Nogle, som undersøge for sig selv, hvad det er for en Sten, som saa mange af de sekteriske Bygningsmænd støde sig paa. Et Blad i Trondhjem gaar endog saa vidt, at det citerer lange Paragrafer af vort lille Skrift „Straaler af levende Lys" i den Hensigt at skade os. Vi sige kun: Gaa bare videre! Publiceer alle vore Skrifter! Det er fri og gavnlig Reklame for vor Sag. Jo mere af det Slags, jo bedre!

Præs. Joseph F. Smith udtaler i en Skrivelse til Ældste Oluf J. Andersen paa „Stjernen"s Kontor bl. a.: „Vi ere alle fuldstændig tilfredse med de udmærkede Rapporter, vi have modtaget fra den skandinaviske Mission, og jeg haaber, at Ældsternes Fremgang i Missionsmarken ikke alene maa holde sig, men yderligere forøges ved den Bitterhed mod Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der synes at tiltage baade i Europa og i de Forenede Stater; jeg tror fuldt og fast, at det paany vil vise sig at være en Kjendsgjerning som altid før, at Sandhedens Fjender i deres Forsøg paa at skade Zion snarere ville gavne det; thi „Menneskets Vrede skal han vende til Pris". Jeg er glad ved at kunne sige, at hidtil ere alle onde Anslag faldne magtesløse til Jorden til stor Skuffelse for dem, der planlagde dem; men for den intelligente Jagttager viser det sig som et Tidens Tegn, og Præstelist staar i Fare, hvilket gjør Djævelen meget vred, medens Evangeliet og Guds Rige gaar sin Sejersgang over Jorden." Til Slutning sender Præs. Smith sin Hilsen til alle de Hellige i Skandinavien og beder dem modtage hans hjertelige Tak for den behagelige Tid, de beredte ham under hans Besøg overalt, hvor han kom hen, hvilket Alt vil bevares i taknemlig Erindring.

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne ville blive afholdte som følger:

Kjøbenhavn	Lørdag	og	Søndag	den	25.	og	26.	Marts
Aarhus	„	„	„	„	1.	„	2.	April
Aalborg	„	„	„	„	8.	„	9.	„
Kristiania	„	„	„	„	15.	„	16.	„
Trondhjem	„	„	„	„	22.	„	23.	„
Bergen	„	„	„	„	29.	„	30.	„

Konferencen tager hvert Sted sin Begyndelse Lørdag Aften. Søndag Formiddag vil blive overladt til Søndagsskolerne, Eftermiddag og Aften til almindelige Forsamlinger.

Fredag Aften før Konferencen ville Ungdomsforeningerne afholde Fællesmøde, hvor saavel finansielle som statistiske Rapporter fremlægges og et underholdende Program udføres. Mandag Aften vil der blive afholdt et populært Foredrag over et eller andet interessant Emne.

Vi haabe, at alle de Hellige ville indrette sig saaledes, at de om muligt kunne overvære hvert Møde og deltage i alle Forhandlingerne, saa at Enhver kan faa at vide, hvad Konferencen har udført, og hvad der forventes af ethvert trofast Medlem. Og vi bede dem lægge Vægt paa at indbyde Venner og Bekjendte til vore Møder, saa at vi alle kunne bidrage til at sprede Kundskab om de dyrebare Sandhedsprincipper, som Gud har aabenbaret i vor Tid.

Søndagsskolernes Program for Marts 1911.

1. Klasse.

7. Lektie: Abrahams Kald. 1. Mosеb. 12. Kap. — Den Kostelige Perle: Abrahams Bog 2. Kap.
8. Lektie: Historien om Esther. Læs Esthers Bog i Bibelen.
9. Lektie: Elias og Baals Præster. 1. Kong. 18. Kap. Tanker for Lærerne: Tro og alvorlig Bøn.

2. Klasse.

7. Lektie: Bevogtet af en Herrens Engel. Ismael. 1. Mosеb. 16. og 21. Kap. Tanker for Lærerne: Gud kan se os og velsigne os overalt. Herren fordrer Ydmyghed og Respekt for sig selv og siden for hverandre.
8. Lektie: En Førstefødselsret eller Velsignelse solgt. Esau og Jakob. 1. Mosеb. 25. og 27. Kap. Tanker for Lærerne: Privilegier og Velsignelser bør paaskjønnes og agtes, ellers ville de fratages os og gives til Andre.

9. Lektie: En Stige til Himmelem. Jakob og hans Drøm. 1. Moseb. 28. Kap. Tanker for Lærerne: At betale Tiende er en Velsignelse og viser, at vi elske og lyde Gud. — Lær Børnene udenad: „Og jeg vil visselig give dig Tiende af alt det, du giver mig." 1. Moseb. 28: 22. ogsaa: „Ær Herren af dit Gods og af al din Avls Førstegrøde". Sal. Ordsp. 3: 9.

3. Klasse.

7. Lektie: Lehis senere Aar — han velsigner sit Afkom — hans Død. 2. Nephi 1., 2., 3. og 4. Kap.
8. Lektie: Laman og hans Medforbundnes Stilling efter Lehis Død — Koloniens Deling. 2. Nephi 5. Kap.
9. Lektie: Nephis Land — Tempel bygget der — Nephis Regjering og Død. 2. Nephi 5. Kap. Jakob 1. Kap.

4. Klasse.

7. Lektie: I Elisa, Profetens Dage. 895 f. Kr. — Josaphat og Joram — Elisa's Mirakel — Menneskeofringer hos Moabs Konge — Elisa og Enken — opvækker Sunamitindens Søn fra de Døde — 2. Kong. 2.—4. Kap.
8. Lektie: Samarias Belejring. 894—892 f. Kr. — Naaman helbredes for Spedalskhed — Gihesis Synd og hans Straf — Miraklet med Øxen — Hungersnød i Samaria — Belejringen hævet paa en mirakuløs Maade. 2. Kong. 5.—7. Kap.
9. Lektie: Jehu salves til Konge. 884 f. Kr. — Syv Aars Hungersnød — Hasaels Grusomhed forudsagt — Joram og Ahasia dræbes — Ahabs 70 Sønner dræbes — Judas Prindsesser og Baalsdyrkelsen — Guldkalvene i Bethel. 2. Kong. 8—10. Kap.

Pest i Kina.

Det er nu 400 Aar, siden en frygtelig Farsot, kaldet „den sorte Død", hærgede Europa og krævede over 25,000,000 Menneskers Liv. Saa voldsomt foer den frem, at hele Byer og store Distrikter helt afbefolkedes og laa fuldstændig øde.

I Oktober f. A. udbrød der en pestlignende Sygdom i Kina, der viser sig at være af en saa voldsom og ondartet Karakter, at den trodser al Lægekunst og river Tusinder med sig, hvorsomhelst den viser sig. Det er naturligvis i de fattigere og urene Kvarterer, at den finder sin største Næring, og Efterretningerne, som Telegrafen bringer til Bladene, ere haarrejsende og hjerteskjærende. Hele Byer ere tilintetgjorte, og Hu-

sene ere blevne brændte for derved at standse Smittens videre Fremtrængen. Og der findes ikke Hjælp nok blandt de Levende til at begrave de Døde, om end Begravelsen kun bestaar i, at Ligene slæbes sammen i Dynger, der overhældes med Petroleum og derpaa brændes; at grave Grave til dem er nemlig aldeles umuligt. Læger, som ere komne fra Europa for at yde Hjælp, ere bortrevne af Pesten, som om de ikke kjendte mere til den end Andre, og fra Charbin er der fornylig kommet Efterretning om, at i Kineserkvarteret laa der spredt mere end 1000 Lig, som ikke kunde begraves og heller ikke brændes, fordi man manglede Petroleum. En Efterretning fra St. Petersborg, dateret 11. Februar, lyder saaledes:

„Fra Charbin i Østasien meldes:

Byen Fudsjadan er fuldstændig uddød. Gaderne ligge tomme og forladte. Alle Huse ere ubeboede. Hvad der ikke er bukket under for den sorte Død, er flygtet uden dog at kunne undgaa sin Skjæbne. Bazarerne og Torvene ere lukkede. Hundene hyle i de ensomme Gader og snøfte til deres Herres Lig. Kun Peststanken bringer Bud om, at Livet en Gang pulserede frisk og stærkt der i Byen. Hospitalerne ere øde og forladte. Der er ingen Syge og ingen Læger. Kun i nogle af Sengene ligge endnu Ligene af de sidst afdøde Patienter. Selve den sorte Død har forladt Fudsjadan, fordi den ingen flere Ofre finder, og er rejst til Asjike, en By Øst for Charbin.

Der greb Pesten i Løbet af faa Dage ganske utroligt om sig. Hele Bydele ere uddøde. Epidemien ligner en Ildebrand. Asjike staar i Pestflammer og vil om ganske kort Tid være uddød.

Befolkningen er ganske hjælpeløs. Den kinesiske Gejstligheds Fanatisme øger Skrækken. De kinesiske Myndigheder have ganske tabt Hovedet. Fanatikere holde ophidsende Taler til Befolkningen og fortælle, at Pesten er en Straf, fordi Europæerne ere i Landet. Kun den hellige Krig, som slaar alle Fremmede ihjel, kan befri Kina for den sorte Død.

I Tsjangsu ere alle Graverne døde, saa at Ligene ikke kunde blive jordede i den sidste Uge. Alle Landeveje og Gaderne i Landsbyerne ere bedækkede med Lig. Selv rundt paa Markerne finder man Døde. Hele det nordlige Mandsjuri er pestbefængt. Rusland og Japan have stillet Soldater ved Grænsen for at hindre Flygtningene i at komme ind paa deres Landomraade. De Ulykkelige maa blive i deres Pesthuler."

Madstaa Fristelse.

Amos Lawrence var Handelsbetjent i en Forretning i Groton i Massachusetts i Amerika; foruden ham var der 4 andre Handelsbetjente i Forretningen. Prohibitionsvirksomheden var endnu ikke kjendt, og

Brændevin solgtes derfor i Butikkerne. Hver Dag Kl. 11 Formiddag fik de unge Mænd til deres Frokost et Glas.

Men efter fire Uger mærkede Amos, at han fik mere og mere Smag for den stærke Drik, og han sagde derfor til Kammeraterne: „Nu drikker jeg ikke et Glas mere"; de lo kun og gjorde Nar af ham; men han holdt fast ved sit Forsæt. Det krævede stor Selvovervindelse at rive sig løs fra en Vane, som alle hans Omgivelser bibeholdt; men han modstod Fristelsen og afholdt sig ikke alene fra Nydelsen af Brændevin, men ogsaa fra Tobaksrøgning, og brød sig ikke om, at hans Kolleger kaldte ham en Særling.

Da han var 20 Aar, flyttede han til Boston, og da han fyldte 50, var han en af de rigeste og hæderligste Kjøbmænd i denne By, en elsket Velgjører og Filantrop. En Gang skrev han om den Beslutning, han havde fattet i Groton Butik: „Jeg nød aldrig en Draabe mere af stærke Drikke i den Butik; heller ikke brugte jeg Tobak i nogen Form. Jeg har aldrig røget en Cigar og aldrig haft en Skraa i min Mund. Og denne Kjendsgjerning maa udelukkende tilskrives den Beslutning, jeg tog i Groton; hele min nuværende Stilling samt alle de talrige gode Forbindelser, jeg har knyttet, vandt jeg ved at modstaa Fristeren."

Ethics of Success.

Dødsfald.

Marie P. Hansen afgik den 22. Januar ved Døden paa St. Josephs Hospital her i Byen efter flere Maaneders haarde Lidelser af Kræft. Hun var født i Vejby, Horsens Amt, Jylland, den 29. April 1868, blev døbt af Præs. Andrew Jenson den 27. Juli 1910 og modtog Haandspaalæggelse af Kirkens Præsident Joseph F. Smith samme Dag. Begravelsen foregik under stor Højtidelighed fra Kapellet paa Bispebjerg Kirkegaard, hvor en stor Skare af den Afdødes Trosfæller samt andre kjære Venner havde givet Møde for at vise hende den sidste Ære. Medlemmer af Menighedens Kor og en Kvartet af Utah-Ældster udførte Sangen. Ældste Oluf J. Andersen talede ved Baaren, og den rigt blomsterdækkede Kiste bares til Graven af Medlemmer af Sukkerhusarbejdernes Fagforening. Konferencepræs. A. J. T. Sørensen indviede Graven, efter hvilket en Sang blev afsunget, og det store Følge gik hver til sit. Men alle vare de enige om, at de Sidste-Dages Helliges Begravelsesmaade og Ceremonier vare mere enkle og impressive end dem, de tidligere havde overværet.

Knud Monsen døde af Lungebetændelse den 14. December 1910 i 2. Ward i Provo, Utah, efter kun en Uges Sygeleje. Han fødtes den

24. Oktober 1856 i Nærheden af Bergen, Norge, blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke ved Daab i 1889 og kom tillige med sin Familie til Utah i 1890; han var en god, trofast Mand i Liv og Levnet, tro mod sin Gud og tro mod sin Familie og sit Folk. Begravelsen fandt Sted den 18. December fra Wardets smukke Kapel, og en stor Skare Venner deltog i den smukke Sørgegudstjeneste, hvor mange gode Taler holdtes af fremragende Skandinaver, som havde kjendt den Afdøde baade i Norge og i hans Adoptivland. Hustru og 7 Børn begræde nu Tabet af en hengiven Husbond og en kjærlig Fader.

Tankesprog.

Forsynet gjør med os som vi med Faklen: den tændes ikke for sin egen Skyld.

Missionærernes Rapport for Januar 1911.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Richard C. Miller	Aalborg	14	7719	226	3504	373	57	5		
Andrew Funk	Aarhus	20	10726	199	4587	640	139	9	1	7
Anton J. T. Sørensen	Kjøbenhavn	22	19967	566	14013	409	109	6		1
Erastus Johnson	Bergen	17	13370	379	7142	509	100	5		3
Peter C. Rasmussen	Kristiania	30	24494	104	9455	594	221		2	
Jacob W. Olsen	Trondhjem	10	5532	164	1871	421	60	1		
Totalsum for Missionen		113	81808	1638	40572	2946	686	26	3	11

Indhold:

Et velgørende Exempel paa Uvartiskhed 49
Tankesprog 54, 64
En Julegave 55
Redaktionelt:
Faste og dens Hensigt 56
Missionsnyheder 58
Foraarskonferencerne 60
Søndagsskolernes Program 60
Pest i Kina 61
Modstaa Fristelse 62
Dødsfald 63
Missionærernes Rapport 64

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).